

[Ministeren for offentlige arbejder]

aldrig hørt, at han skulle have været blind og døv af den grund. Men husk nu på det og læs lidt i historien, før der fældes så hårde domme, hr. Thoft.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til udvalget om offentlige arbejder. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 90:

Forslag til folketingsbeslutning om øget udlægning af arealer til kolonihaver.

Af Erik Holst (S) m.fl.
(Fremsat 6/2 85).

Forslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Miljøministeren (Chr. Christensen):**

Jeg vil indledningsvis slå fast, at jeg er enig med forslagsstillerne i forslaget intentioner, men jeg kan ikke tilslutte mig opfordringen til, at der fra centralt hold skal gribes ind over for den igangværende kommuneplanlægning.

Den danske kolonihavetradition må sikres og udbygges, og de store sociale, kulturelle og rekreative værdier, som ligger heri, må bevares. Især for befolkningen i de tætte byområder spiller kolonihaver en vigtig rolle.

Jeg ser haverne som fristeder, hvor man alene eller i fællesskab med andre finder meningsfuld beskæftigelse i kontakt med naturen og til gavn for alle, fra unge børnefamilier til pensionister. Der skal derfor ikke herske tvivl om, at spørgsmålet er af stor interesse for regeringens fritidspolitik.

Det er glædeligt for mig at konstatere, at skiftende regeringer har vist samme interesse.

Jeg kan således henvise til, at planstyrelsen i 1979 udsendte rapporten »Kolonihaver i Danmark, Økonomi, Anlæg og Organisation«, og i august sidste år kom som nævnt i bemærkningerne til forslaget kommuneplanorienteringen om planlægning af kolonihaver.

Formålet med disse rapporter har netop været at fremme kolonihavetanken ved at inspirere og vejlede kommunale politikere og teknikere i deres planlægning.

I redegørelsen om landsplanlægningen 1982, som handler om de hensyn, der skal tilgodeses, og de planlægningsopgaver, der skal lægges vægt på, siger jeg bl.a.:

»Der må i det hele taget lægges vægt på befolkningens rekreative udfoldelsesmuligheder i de kommende år både i den daglige fritid, i weekender og i ferier. Der må forudses en stigende interesse for aktiviteter i nærheden af boligen. Et voksende behov for parker, stillegader, cykelstisystemer m.v. kan jo allerede nu konstateres. Der kan også forventes et stigende behov for flere kolonihaver som et supplement til byens frie arealer.«

Jeg er også enig med forslagsstillerne i, at det i hovedstadsregionen, hvor koloniplanlægningen rækker ud over den enkelte kommunes grænser, kan være nødvendigt at udarbejde retningslinjer i regionplanen. Dette har jeg da også tilkendegivet i forbindelse med godkendelsen af regionplantillæg for hovedstadsområdet.

I kommuneplanloven er det fastlagt, at kommunerne i forbindelse med kommuneplanlægningen skal overveje behovet for kolonihaver og mulighederne for at tilgodeses dette med arealreservationer i kommuneplanen og senere med lokalplanlægningen.

Det er således kommunalbestyrelserne, der først og fremmest har ansvaret for, at planlægningen tilrettelægges på en sådan måde, at behovet for kolonihaver dækkes. Og dette harmonerer godt med, at det er de kommunale myndigheder, der har det største lokalendskab, og at det er kommunerne, der ejer størstedelen af de arealer, der anvendes til formålet.

Jeg er ikke i tvivl om, at kommunalbestyrelserne over hele landet kender de tilkendegivelser, jeg har fremført i landsplanredegørelsen, samt de synspunkter, der er i det vejledende materiale, som planstyrelsen har udsendt.